Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Čtvrtek, 15 Únor 2007 04:00

Bezefšeho: *Rim pim pim*
Rosa, 2006, celkový čas 43:21.

Jedna z nejslibnějších mladých kapel v žánru: líbí se hudebním publicistům a naláká diváky. Objíždí festivaly (jeden sama pořádá) a neštítí se ani těch soutěžních (a daří se jí na nich). Umí zazpívat náročný šestihlas a předvést zábavnou show. A je nesmírně pracovitá: jen málo přes dva roky po svém prvním albu ***Libo-li?*** přichází s druhou deskou. Je možné tak rychle překonat vydařenou prvotinu? Není to přece jen brzy?

Zejména na sólových výkonech jednotlivých muzikantů se ukazuje, že se během zmiňovaných dvou let nezahálelo. Pověst pěvecké kapelní jedničky potvrdila Radka Geigerová, jen bez altové polohy, o kterou se snaží v úvodní skladbě *Pět minut*, bych se obešel. Určitě pokročil Petr Beleš, podařilo se mu svůj tenor "přibrousit", trochu ozvláštnit a v některých momentech (
Sám a sám, Můra
) je opravdu strhující. Výtečně znějí ostatně všichni vokální sólisté, na čemž má značný podíl i správná volba

zpěváka pro ten který kousek. V tomto směru nejvíc vyniká stylově sladký Vlastimil Marušák "v kůži Oldřicha Nového" (*Děkuji, bylo to krásné*) a temně lesklý alt Hanky Jansové (*Na popel*). Co se stále dokonalého sborového zpívání týče, chtěl bych upozornit na asi už dostatečně provařenou titulku o dvou trabantech, v které ale na rozdíl od live zpívání může posluchač zřetelně rozumět textu a místo "slitiny" si vychutnat každý hlas zvlášť. Pokud jste snad měli pocit, že je to taková vlezlá pakárna, kterou kapela porodila někde Na růžku po zavíračce, pochutnejte si teď na sofistikovaném aranžování i zpívání.

Kapela nespala ani co se týče nástrojů: vynikající kontrabasista Zdenál Mňuk dostal tentokrát příležitost blýsknout se hned dvěma nadupanými sóly (*Můra, Na popel*), stále větší důležitost rytmiky se projevuje mnohem širším zapojením bicích Johna Sedláčka. Kapelník Michal Miklánek tentokrát často sahal po elektrické kytaře, převážně kvůli úzkému jazzovému zvuku, ale perfektně zahrál i rockový nářez (
Komár
); kytara je tu opravdu na úrovni. Vlasta Timil Marušák rozšířil instrumentář kapely o čtyřikrát využitý tenorsaxofon, užitečný je akordeon Hanky Jansové, i když hraje třeba jen pár tónů. To všechno jsou důležité detaily. A celek díky nim pokročil o pěkný kus dál; pusťme si téměř kteroukoliv skladbu, je to tam.

Jenže důležitější než technická vyspělost, dokonalejší timing, feeling, větší našlapanost - by přece jen měly být písničky. Hlavní posun je jasný: na album ***Rim pim pim*** už by si asi kapela slogan z minulé desky "
Spirituály všech zemí
?" nenapsala. Spirituály jsou na čtrnáctipísničkovém albu jen čtyři:
Vím to pane, Jordán, Vozíček
a
Dál se koulí
. (Posledně jmenovaná je acapellovka a není to vlastně žádná novinka, protože ji Bezefšeho - samozřejmě v jiné sestavě - nazpívali už před 7 lety na svůj demáček). Zcela zmizely pokusy o "vlastní autorské spirituály", kterých pár na albu Libo-li najdeme, zůstaly písně více či méně ovoněné latinou (
Pět minut, Na popel
). Díra v repertoáru byla zaplněna náklonností k swingu a jazzu, která byla slyšitelná už minule, ale tentokrát se jedná o většinu repertoáru, pokud započítáme vše od lehkého jazzfolku (
Ráno
) po klasický velkokapelový swing, ovšemže krásně přepsaný (
Můra
). Do této škatulky patří i již zmíněný šlágr z filmu Kristián a zhudebněná báseň Václava Hraběte
Déšť
. Závěrečný
Komár
stojí určitě taky za zmínku: Bezefšeho předvádějí, že by klidně mohli působit jako vokální sekce v libovolné rockové opeře. Pokud jste naživo nad nářezem "komáre
, žer mě celou noc
" pokrčili rameny, vězte, že se jedná o další kousek, který je z desky podstatně lepší. Tentokrát díky hostům - Janu Maxiánovi na hammondky a piáno a Michalu Uhlířovi, který opatřil zvuk dechové sekce - a díky aranžérovi, který všechny ty nástroje hrající velmi razantně a přitom vzdušně srovnal.

Texty napsal až na několik výjimek (Zbyněk Lála: *Sám a sám*) a spoluautorství Michal Mikloň Miklánek. I on se od minule zlepšil: dříve častý souboj přízvuků zmizel. Nadále ho lze chválit za absenci tuctových a odrbaných rýmů. Otázkou je, jestli se nám některý jeho text zaryje patřičně do paměti. Ale když ne celý text, kousky určitě: "sn
adné je sebrat se a jít/málo se nosívá sebrat se a zůstat
" - to je povedené, že?

Asi jste z předchozího čtení poznali, že spirituály a la Bezefšeho z celého jejich repertoáru miluji nejvíc a že želím jejich mizení. Tu je ale můj zcela subjektivní názor. Objektivně vzato,

Bezefšeho jsou nezpochybnitelně zase o kus dál a splnili nároky kladené na druhou desku jako "album, které rozhodne". Trochu problematičtější by ovšem bylo, pokud by za předvedeným žánrovým posunem byla repertoárová nouze. Držme jim tedy palce: jak asi dopadne další album - už bez Johna Sedláčka? V jejich případě bude asi spíš "rozhodovat" až číslo tři. Ale nemějme strach: sjedeme-li očima nahoru, zjistíme, že se jedná o jednu z nejslibnějších kapel v žánru?